

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 18.11.2013
Čj. 678/2013-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obviněný P. Z., nar. – stížnost pro porušení zákona

Příloha:

1. spis Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 3 T 51/2012

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného P. Z., nar. ..., bytem v ...,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 5 To 171/2013.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 11. 3. 2013, sp. zn. 3 T 51/2012, byl obviněný P. Z. (dále jen „obviněný“) shledán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), kterého se měl dopustit tím, že:

jako jediný jednatel společnosti U., s. r. o., se sídlem v ..., v úmyslu neoprávněně snížit daňovou povinnost této společnosti nechal v průběhu roku 2006 zaučtovat do účetnictví této společnosti dvě faktury, konkrétně:

- „fakturu č. ... ze dne 1. 3. 2006 vystavenou údajně společností D., s. r. o., se sídlem v ..., znějící na částku 3.175.000 Kč, resp. 3.778.250 Kč s DPH za údajné postoupení pronájmu reklamní plochy, světelného promítacího zařízení a odstupného za předání klientů, přičemž dne 19. 6. 2006 byla na základě této faktury zaučtována na účet č. ... - Služby částka ve výši 3.175.000 Kč, z níž byla částka ve výši 175.000 Kč

dne 1. 12. 2006 přeúčtována na účet č. ... – Stroje, přístr., zařízení a částka ve výši 1.500.000 Kč byla téhož dne přeúčtována na účet č. ... - Náklady příštích období, čímž na účtu č. ... – Služby navýšil náklady této společnosti o částku 1.500.000 Kč, ačkoliv se jednalo o cizí náklad, který nelze uznat za výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely a úmyslně tak nezvýšil hospodářský výsledek této společnosti o částku, kterou nelze zahrnout do nákladů (výdajů) ve výši 1.500.500 Kč,
a

- *fakturu č. ... ze dne 10. 12. 2006 vystavenou údajně společností D., s. r. o., znějící na částku 13.500.000 Kč bez DPH, resp. 16.065.000 Kč s DPH, týkající se fakturace údajného plnění ze smluv o poskytnutí reklamy společností N., s. r. o., a M., s. r. o., jež mělo náležet společnosti D., s. r. o., přičemž dne 31. 12. 2006 byla na základě této faktury odúčtována z účtu č. ... částka 13.500.000 Kč a tím i základ daně z příjmů právnických osob o tuto částku,*

čímž snížil základ daně z příjmů právnických osob této společnosti celkem o částku 15.000.000 Kč, ačkoliv věděl, že společnosti D., s. r. o., uvedené faktury nevystavila a tyto faktury jsou fiktivní, neboť věděl, že poté, co převedl dne 29. 11. 2005 obchodní podíl v této společnosti s ostatními společníky na M. V., nar. ..., který se téhož dne stal také namísto obžalovaného jednatelem společnosti D., s. r. o., nevykonávala tato společnost žádnou činnost, M. V., který byl pouhým formálním jednatelem této společnosti, tyto faktury nevystavil, a společnosti N., s. r. o., a M., s. r. o., nebyly nikdy klienty společnosti D., s. r. o., a následně prostřednictvím daňového poradce podal dne 26. 6. 2007 za část zdaňovacího období od 20. 1. 2006 do 21. 12. 2006 k Finančnímu úřadu pro ..., se sídlem v ..., přiznání k dani z příjmů právnických osob společnosti U., s. r. o., s vykázaným základem daně ve výši 96.199 Kč a nedoplatkem daně ve výši 23.040 Kč, čímž zkrátil daň z příjmů právnických osob ve výši 3.600.000 Kč a způsobil tak České republice zastoupené Finančním úřadem pro ... škodu v této výši.“

Za to byl obviněný podle § 148 odst. 1 trestního zákona odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků.

Pro výkon trestu výkonu byl obviněný podle § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona byl dále obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu řídicích a kontrolních funkcí obchodních společností a družstev na dobu 5 roků.

Konečně byl obviněnému **uložen „trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona za užití § 56a trestního zákona náhradní hodnoty** peněžních částek 41.137,43 Kč, 10 USD a 750,40 EUR a části majetkového podílu na bytu v bytovém domě č.p. ..., č. jednotky ... a garáži v bytovém domě č.p. ..., č. jednotky ..., v okrese ..., obci ..., katastrální území ..., na listu vlastnictví ..., jehož jediným vlastníkem je obviněný, to vše v celkové výši 3.600.000 Kč“.

Popsaný majetek byl v průběhu přípravného řízení zajištěn usneseními policejního orgánu Policie České republiky OŘ Praha IV, SKPV, 2. Oddělení hospodářské kriminality, ze dne 14. 2. 2012, č.j. ORIV-14448-173/TČ-2010-001492, podle § 79a odst. 1 trestního řádu, resp. podle § 79d odst. 1 trestního řádu, vždy jako náhradní hodnota podle § 79f trestního řádu, když bylo konstatováno, že je nemožno prokázat účel užití neoprávněně získaných

finančních prostředků obviněným, a proto byl užit postup podle § 79f trestního řádu. Toto rozhodnutí následně ke stížnosti obviněného akceptoval i Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 21. 5. 2012, sp. zn. 1 Nt 1415/2012.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, z jehož podnětu Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 5 To 171/2012, podle § 258 odst. 1 písm. d) a odst. 2 trestního řádu rozsudek soudu prvního stupně **zrušil ve výroku o uložení trestu propadnutí věci**, jinak ve výroku o vině, uložení trestu odnětí svobody, způsobu jeho výkonu a o uložení trestu zákazu činnosti zůstal rozsudek nezměněn.

V odůvodnění usnesení odvolací soud (vedle argumentace, kterou se neztotožnil s větší částí námitek obviněného, jenž napadal rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu) uvedl, že „obviněný se sice dopustil žalovaného jednání, kterým způsobil české ekonomice škodu ve výši 3.600.000 Kč, nicméně soud prvního stupně nesdělil, zda věci, kterých se týkal trest propadnutí, byly získány trestnou činností, ani k tomu nebylo vedeno dokazování“.

Odvolací soud zrušil výrok o trestu s tím, že „by pro jeho uložení muselo být zjištěno, že si obviněný (zejména) majetkové podíly na nemovitostech, jež byly předmětem propadnutí, pořídil až poté, co se obohatil trestnou činností, což zjevně nenastalo“.

S touto argumentací odvolacího soudu se nelze ztotožnit.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Podle odst. 6 téhož ustanovení orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu určuje, že nezaníma-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 trestního řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také, bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno ustanovení trestního zákona.

Ustanovení § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona určuje, že soud může uložit trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, kterou pachatel získal trestným činem nebo jako odměnu za něj.

Podle § 56a odst. 1 trestního zákona jestliže pachatel věc nebo jinou majetkovou hodnotu, kterou soud mohl prohlásit za propadlou podle § 55 trestního zákona, před uložení trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty zničí, poškodí, zcizí, učiní neupotřebitelnou nebo zúžitkuje, zejména spotřebuje, anebo jestliže jinak propadnutí takové věci nebo jiné majetkové hodnoty zmaří, může mu soud uložit propadnutí náhradní hodnoty až do výše, která odpovídá hodnotě takové věci nebo jiné majetkové hodnoty; hodnotu věci nebo jiné majetkové hodnoty, kterou soud mohl prohlásit za propadlou, může soud stanovit na základě odborného vyjádření nebo znaleckého posudku.

Aplikace § 56a trestního zákona znamená, že trest není uplatněn přímo vůči věci, která – např. podle § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona – byla pachatelem získána trestným činem nebo jako odměna za něj, ale je zde uplatněna možnost konfiskace ekvivalentu výnosu z trestné činnosti, pokud z některého ze stanovených důvodů nelze zajistit přímo tento výnos.

Proto je nutné zjišťovat naplnění podmínek zejména podle § 56a odst. 1 trestního zákona (což soud prvního stupně učinil a odvolací soud nezpochybnil), ovšem nikoli pořízení věci po spáchání trestné činnosti, neboť vzhledem ke konfiskaci náhradní hodnoty je zřejmé, že jde o jinou věc, než která je – při uplatnění § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona – výnosem z trestné činnosti.

Pokud odvolací soud stanovil pro aplikaci ustanovení § 56a trestního zákona podmínku, že pachatel musí majetek nabýt po spáchání trestného činu, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí, tak zjevně toto ustanovení trestního zákona porušil.

Obviněný se dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 a 3 písm. c) trestního zákona, a to zkrácením daně z příjmu právnické osob ve výši 3.600.000 Kč, což současně značí i výši prospěchu (v konečném důsledku) obviněného.

Vzhledem k charakteru jednání obviněného (jenž zkrátil daň, kterou tudíž ani následně neodvedl) a k postoji obviněného k němu (obviněný spáchání trestného činu popřel) nebylo a ani nemohlo být přesně zjištěno, zda se takto protiprávně získané finanční prostředky někde nacházejí, a proto bylo již v přípravném řízení při vydání usnesení policejního orgánu podle § 79f trestního řádu konstatováno, že k zajištění věci dochází jako k zajištění náhradní hodnoty. V návaznosti na to i soud prvního stupně při vyslovení výroku o propadnutí věci podle § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona jej opřel i o ustanovení § 56a trestního zákona, neboť obviněný propadnutí konkrétní věci, odpovídající § 55 odst. 1 písm. c) trestního zákona, zmařil, popř. ji zužitkoval.

Požadavek odvolacího soudu, aby bylo prokázáno, že si obviněný pořídil nemovitost až po zkrácení daně, tudíž zcela postrádá oporu v zákoně. Soud prvního stupně navíc ani, jak mu odvolací soud vytknul, netvrdil, že věci, stran kterých vyslovil propadnutí, byly získány trestnou činností.

Odvolací soud se k podmínkám aplikace trestu propadnutí věci – peněžních částek vyjadřuje nedostatečně a pouze jej ruší.

S ohledem na judikatorní důvody poukazují na skutečnost, že publikovaná judikatura zatím neřešila, jak má být v takovém případě výrok o „trestu propadnutí věci – náhradní hodnoty“ přesně formulován [ve výčtu druhu trestů v § 27 trestního zákona (nyní § 55 trestního zákoníku), není uvedeno „propadnutí náhradní hodnoty“ jako samostatný trest], ale nepochybně výrok, tak jak byl vysloven soudem prvního stupně, dostatečně vystihuje podstatu věci a odpovídá zákonným požadavkům, byť je otázkou, zda trest propadnutí věci by neměl být primárně ukládán podle § 56a trestního zákona (nyní podle § 71 trestního zákoníku).

Odvolací soud tudíž v rámci přezkumného řízení nepostupoval v souladu s § 254 odst. 1 a § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu, které mu ukládaly důsledně přezkoumat zákonost a odůvodněnost výroků napadených odvoláním obviněného a poté zrušit některý z výroků pouze v případě zjištění pochybení v podobě porušení ustanovení trestního zákona, neboť

Odvolací soud si chybně vyložil § 55 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 56a odst. 1 trestního zákona a rozsudek soudu prvního stupně v části nesprávně zrušil.

Na základě těchto skutečností je třeba výše zmíněné usnesení odvolacího soudu hodnotit jako rozhodnutí, jímž byl porušen zákon ve prospěch obviněného,

a proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud

podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 5 To 171/2013, byl ve prospěch obviněného P. Z. porušen zákon v § 254 odst. 1 trestního řádu a v § 258 odst. 1 písm. c) a v § 56a odst. 1 trestního zákona.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn: [6 Tz 64/2013](#)